

CLUJUL CREȘTIN

Redacția și administrația
Cluj, Piața Cuza Vodă 7.

ANUL II. No. 4
Sâmbătă 25 Ianuarie 1936.
Apare săptămânal
sub conducerea unui comitet

Abonament anual 50 Lei.
Numărul 1 Lei

Vieața Creștină.

Vieața creștină înseamnă să crezi și să faci tot aceea Isus Hristos a spus și ne-a poruncit. Întâi să crezi, dar tot ceace a spus, nu numai în parte, ci toată învățătura Lui care se cuprinde fie în sf. Scriptură fie în sf. Tradiție. Aceia care cred tot și așa cum trebuie crezut, stau în adevăr. Aceia însă, care cred numai ceea ce le convine stau în drumul rătăcirii, sunt prorocii minciunii. De aceștia trebuie să ne ferim ca de lucru cel rău, fiindcă ei caută să ne otrăvească sufletul cu hrană de moarte. Și câți nu sunt de aceștia care în numele adevărului caută să abată lumea dela adevăr; mai mult, nerușinarea lor merge până acolo, încât cuvintele sf. Scripturi limpede spuse și ușoare de înțeles, le talmăcesc într'un chip cu totul greșit.

În locul al doilea vieața creștină înseamnă să și faci ceea ce-ți spune credința. Credința îți spune că sunt 10 porunci dumnezeiești, 5 porunci bisericesti, faptele de milă creștinească; și nu-ți spune deagiaba, ci ca să le îndeplinești de câte ori trebuie. Omul se vede cum este din faptele lui. Creștinul este chemat la săvârșirea faptelor bune, așa după cum legile ne poruncesc. Creștinul bun este acela care, ține toate legile și nu face deosebire între ele. Sunt răi creștini aceia cari sunt în ceartă cu unele legi, mai ales cu porunca e șasea și a șaptea. Mulți spun că ei țin cele zece porunci dar nu se împacă cu poruncile Bisericii, aceștia iarăși sunt răi creștini. De ce? Fiindcă Biserica are putere de a da legi, putere dată ei de Intemeietorul Isus Hristos. Biserica este apoi aceea care spune ce trebuie să credem și să facem, ca și spusă și poruncă dată de Domnul Isus Hristos. Biserica a primit dela Isus Hristos putere asemănătoare puterii ce o are mama asupra fiilor ei. Prin Biserica ne naștem, trăim și tot Biserica ne petrece până la pragul veșniciei. Noi trebuie să-i ascultăm glasul, altfel nu suntem creștini: „*Cine nu ascultă de Biserica să fie ca și un păgân și păcătos*“

Bine, va zice cineva eu vreau să cred, vreau să săvârșesc numai fapte bune ca să pot fi un vrednic creștin, și astfel să mă mântui, dar cum pot cunoaște credința, cum, și ce trebuie să fac? Mijlocul pentru a ajunge la credință și putere pentru a săvârși fapte bune este ajutorul lui Dumnezeu care ni-se dă prin sf. taine și prin rugăciuni. Aceste sfinte izvoare de „apă vie“ ni le dă tot Biserica.

Deci: un bun creștin este acela care crede și face ce spune Biserica, acela într'adevăr trăește o vieața creștină.

Păr. Cosma Avram.

Numai zece minute.

Nu e un ateu încăpăținat așa numitul „necredincios“ al zilelor noastre. Cauza este că nu are nici măcar timp de zece minute, că să jertfească Domnului și Dumnezeuului său. Dacă ar avea pentru Domnul numai zece minute la zi, nu numai că n'ar rămânea în necredință, ci din contră, ar deveni un bun creștin, gata să îngenuncheze în fața marelui leguitor dela muntele Sinai.

— Cum așa; și zece minute sunt de ajuns? — întrebi mirat.

— Da, sunt de-ajuns! O scurtă meditație, o cugetare redactată într'un stil telegrafic, ar fi de-ajuns ca așa numitul necredincios, să devină un bun creștin.

— Nu crezi? Încearcă. Fii atent numai zece minute.

— Nu, eu nu cred în nimica.

— Te rog deci, ascultă-mă. Dacă ai merge în pustia Sahara și acolo ai găsi un nasture perdut, sau mergând la Polul Nord, ai găsi o peniță ruginită, ce mi-ai zice?

— Păi, ți-aș spune că pe-acolo desigur au umblat oameni civilizați.

— Foarte bine! Și știi desigur, ce-a strigat Columb, când după un drum lung și plin de primejdii pe ocean, părăsit de orice nădejde de a mai ajunge la uscat, a zărit în sfârșit o bucată de lemn carbonizat.

— „Pământ! Pământ!“ — a strigat.

— Ei bine, dragul meu, dacă privești viteza amețitoare și mersul regulat al corpurilor cerești, sau studiezi planul minunat cu care e construită aripa unui fluturel; dacă cercetez mecanismul fără păreche al Universului, sau cuibul artistic al unei albine, nu trebuie să strig și eu „Atotzidătorule, Dumnezeule!“ Căci dacă Universul ar fi un ciasornic care trebuie învățat odată la an, nici atunci nu ni-l-am putea închipui fără un maestru ceasornicar, care să-l fi făcut. Astea sunt de sigur asemănări cât se poate de slabe. Să se oprească în fiecare an, în caz că nu se învârteste? Ar fi o catastrofă universală. Însă atât pământul cât și milioanele de stele ce strălucesc pe cer, sunt conduse cu cea mai mare precizie de mâna atotputernicului Dumnezeu.

— Nu mă indoiesc, desigur pământul și toate celelalte corpuri cerești își urmează drumul cât se poate de precis, însă ce veți răspunde la mulțimea mare a lipsurilor și necazurilor ce ne copleșesc în viața noastră?

— Dragul meu. Și Soarele are pete. Și aceste neajunsuri strigă după o explicație, și ne duce drept înaintea tronului dumnezeiesc. Privește suferința, vezi lupta pentru existență, te uită la cei lipsiți de cele necesare vieții, vezi... vezi... și zi: Dacă nu este Dumnezeu, dacă ființa noastră se termină de-a exista aici pe pământ, nu e o nebulie toată viața noastră? Și mintea și inima mea, cugetul meu și simțurile mele numai în explicația muntelui Sinai își găsesc răspunsul împăciuitor „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău!“.

— Ei bine pe Dumnezeu și eu îl recunosc. Dar voi ziceți că omul are și suflet? ...

— Suflet? Ascultă-mă; n'ai simțit niciodată o luptă grea, o luptă grozavă în tine atunci când din nenorocire ai comis o faptă păcătoasă?

— Ba da. Și se zice că e mustrarea conștiinței.

— Ei vezi. Sufletul tău care e conștient de ceace e bine și ceace este rău. Se luptă cu corpul care te-a dus la păcat. Sau un alt exemplu: Când iadul gloanțelor inamice cădea ca ploaia asupra luptătorilor și când trupul tremurând căuta un loc adăpostit; cine striga cu toate astea „Înainte! Patria e în pericol!“ Nu sufletul care poate porunci și trupului?

— Da. Așa este. Însă între Dumnezeu veșnic și între omul din lumea asta mică și în care și el nu e decât un firicel de praf, tot e prea mare distanță! Crezi că atotputernicul Dumnezeu se ocupă cu ce-iaice fac micile furnici, cum își duc viața, cu ce se hrănesc, ce vorbesc etc.? Nu îi e tot una aceasta lui Dumnezeu?

— Fii atent, dragul meu! Oricare ar fi ocupația noastră, nu suntem și noi la fel? Ori după ce am terminat o operă: o clădire, un tablou, nu ne mai interesăm de ele? Ne e tot una că ce va deveni? în mâna cui va ajunge? Chiar viitorul unei opere ne însuflețește ca o pictură, o casă,

o carte, îl interesează pe autor, fără să mai vorbim de frământările ce le avem pentru viitorul urmașilor noștri sau de relația plină de iubire ce există între părinți și copii. Ori este vre-o mamă care să nu se intereseze de soarta copilului ei? Este vre-o mamă căreia să-i fie tot una că fiica sa e o fată cinstită sau e depravată? Vezi dar că și noi oamenii ne interesăm de ceia ce ne aparține. Iți poți dar închipui că numai Dumnezeu, Bunătatea nemărginită, să se compoarte altfel? Numai pe El să nu-l intereseze soarta și viitorul nostru? Numai Lui să-i fie tot una că trăim o viață cinstită sau suntem înmoliți în mocirla păcatelor.

— Da, da... Inșă sunt atâtea religii cari adesea se contrazic, așa că în cele din urmă e mai bine dacă omul nu se ține nici de una.

— Ei, asta nu o aprob! Vezi dragul meu, și relativ la alimentație se împart părerile. Mulți zic că: dacă nu e carne nu are nici o valoare mâncarea. Alții spun: numai carne să nu mănecați căci carnea este cea mai vătămătoare sănătății. Prin urmare dacă ne-am lua după ceia ce susții tu ar urma să nu mâncăm nimica pentru că sunt prea multe păreri cari se contrazic adesea.

— Ei bine, trebuie o religie. Inșă nu e tot una că ce religie avem? Oare nu toate religiile ne învață lucruri bune? Și una și alta sunt stele cari strălucesc pe cerul aceluiaș Dumnezeu.

— Da să zicem: fiecare e o stea! Și ne sunt dragi frumoasele stele. Inșă ca să putem citi este de-ajuns lumina stelelor? Ca să muncim, ca să ne îndreptăm pașii noștri liniștiți și siguri pe drumul nostru, ne putem îndestuli cu lumina slabă a stelelor? Nu avem nevoie de Soarele strălucitor? Nu învățătura întreagă, adevărată și strălucită a lui Hristos ne trebuie? Ne poate fi tot una oricare religie.

De două ori doi e patru, sau — dacă vrei — sunt cinci; inșă și patru și cinci în acelaș timp nu se poate, petrucă numai una poate fi adevărată. Evreilor din Testamentul vechi, le spunea legea: „*Ochiu pentru ochiu și dinte pentru dinte*“: Iar Hristos zise: „*De te va lovi cineva peste obrazul drept, ține-l și pe cel stâng*“. Din aceste două învățături numai una poate fi adevărată. Coranul învață să-ți iei atâtea soții câte numai le poți ținea. Hristos ne învță că numai la o singură soție avem dreptul și de aceea numai moartea ne poate despărți. Pot fi ambele învățături adevărate? Religia catolică ne învață că în Sfânta Taină a Euharistiei este de față însuși Domnul nostru Isus Hristos; și astfel învață petrucă crede în cuvintele Mântuitorului, care a zis: „*Acesta este trupul meu...*“ „*Acesta este sângele meu...*“ Sunt inșă unele religii creștine cari învață că Sfintele Taine sunt numai o amintire, o bucată de pâine și nimic altceva, ca și când Hristos ar fi zis acele cuvinte în glumă. Vezi dar ce deosebiri prăpăstioase există între religii. Trebuie deci să meditezi să cercetezi Scripturile și sunt sigur că drumul tău va duce la religia catolică, una, sfântă, neștirbită și moștenită direct dela Hristos prin Sf. apostol Petru căpetenia apostolilor căruia i-s'a zis: „*Pe această piatră voi zidi Biserica mea*“, „*Paște mielușei mei, paște oile mele*“. Urmașul său direct este Papa dela Roma care are datoria ca să păzească neștirbită sfânta moștenire primită dela Hristos și să guverneze Biserica Sa sfântă.

— Vezi dar, dragul meu! Timp de zece minute am discutat și în acest interval am ajuns dela necredință la sfânta noastră religie.

Inșă durere: mulți oameni din ziua de azi, nu au nici măcar un timp de zece minute pentru sufletul lor nemuritor și din această cauză rămân necredincioși.

După Pierre Ermite. R.

Ce nu se poate cumpăra cu bani.

Oamenii fără judecată spun că poți cumpăra orice cu bani. Dar nu e așa. Poți cumpăra cu bani o casă frumoasă și mare, dar nu și liniște și mulțumire în ea. Poți

măncare, dar nu și pofta de mâncare. Poți cumpăra pat moale, dar nu și somnul. Poți cumpăra medicină, dar nu și sănătate. Poți cumpăra multe cărți, nu inșă și minte. Poți câștiga prieteni, dar nu și încrederea în ei. Poți cumpăra multe desfătări, nu inșă și fericire adevătată.

Zborul sfinților spre cer

Dumnezeu e într'adevăr minunat în sfinții săi. Atât de tare îi iubeste, încât de dragul lor, adeseori suspendează însuși legile naturii, săvârșind nenumărate minunii. Despre Sf. Iosif Cupertino, un tânăr călugăr franciscan ce a trăit la Assisi pe la anii 1650, se spune între altele că avea darul de a să înălța, din rugăciune, dela pământ ca un fel de zbor spre patria cerească. De multe ori a fost văzut în timpul extazului luându-și zborul spre ceruce, spre o anumită icoană a Sfintei Fecioare și mai ales spre chivot unde se păstrează Sf. Eucharistie. Acolo petrecea (în rugă lăuntrică) timp mai îndelungat, chiar între lumânări fără să-și ardă hainele. Auzind de acest fapt ducele protestant Frideric de Braunschweig, călătorii în Italia la Assisi numai ca să vadă pe acest sfânt în rugăciune. Într'o zi luă parte la liturgia celebrată de sfânt. Ducele era cu cea mai mare atenție. Indată după prefacere, când preotul înalță sfințele daruri spre închinare, sfântul Iosif se ridică sus la înălțimea altarului și acolo petrece un sfert de oră în rugăciune. Prințul protestant a fost mișcat până la lacrimi, văzând aceasta. El se întorce în sânul bisericii catolice în care Dumnezeu totdeauna a lucrat și lucrează și azi cu atâta putere, încât orice om de bună credință poate cunoaște din aceasta adevărătatea ei.

„Nu sunt mai rău decât alții“

Așa vorbesc mulți creștini din zilele noastre. Aceasta e o slabă mângâiere. Care un judecător achită pe un hoț care a furat numai două sute de lei, fiindcă alt hoț a furat cincizeci de mii? Nu sunt amândoi vinovați înaintea legii? Când vom fi pe patul de moarte, ne va putea mângâia oare gândul că cutare este mai rău decât noi și că nici alții nu sunt mai buni? Acest gând ne va ajuta să înfruntăm asprimea judecății dumnezeiești? Cântărim noi faptele noastre așa cum le va cântări

Dumnezeu? Cu toții am păcătuit. Cu toții avem nevoie de Hristos Mântuitorul și Rascumpărătorul nostru. Trebuie să ne vedem pe noi înșine, așa cum ne va vedea Dumnezeu la judecată.

Comoara ce ne trebuiește

Multe lucruri ne sunt folositoare și dorit. Unul singur ne este absolut trebuincios. Cine îl are, este bogat; dacă nu'l ai ești sărac, orice noroc te-ar lovi.

Este vorba de o mare bogăție oare? Nu, căci sunt numeroși oameni cari se simt foarte fericiți deși n'au nici măcar o căsuță.

Este doar sănătatea? Mulți dintre muritori n'au cunoscut adevărata fericire decât după ce au ajuns bolnavi.

Va fi poate buna reputație? Nici aceasta; căci sentimentul propriei tale nevinovății te susține în mijlocul celor mai mari clevetiri. Atunci ești mai fericit, decât fățarnicul care a reușit să-și facă o reputație înaintea oamenilor.

Toate bunurile pământești pot ca să ne lipsească fără ca fericirea noastră să fie turburată, dacă avem pe Isus în suflet. De această comoară nu ne putem lipsi. Dacă nu avem acest lucru, atunci nu putem privi în fața veșniciei. Acesta este singurul lucru ce ne trebuiește și de care nu ne putem lipsi fără a fi și a trăi nenorotiți și în viața de aici și în cea de dincolo. —

Frații ortxiari din Cluj, Duminecă în 26 Ian. vor ținea adunarea lunară la orele 4 d. m. în sala reuniunilor. Cuvântarea o va ținea Păr. Dr. Titus Malai la orele 6 (după vecernie) în Biserica Catedrală.

Stimații noștri cititori, cari n'au primit la timp ultimele numere din revistă, îi rugăm să ne scuze, căci împrejurări grele au împedecat administrația revistei să fie cu toată preciziunea.

Cine a colecționat (adunat) revista și îi lipsesc ceva numere, le poate primi la administrația revistei.

Se poate primi și colecția întreagă de 40 numeri de pe anul întâi, pentru suma de 50 Lei.